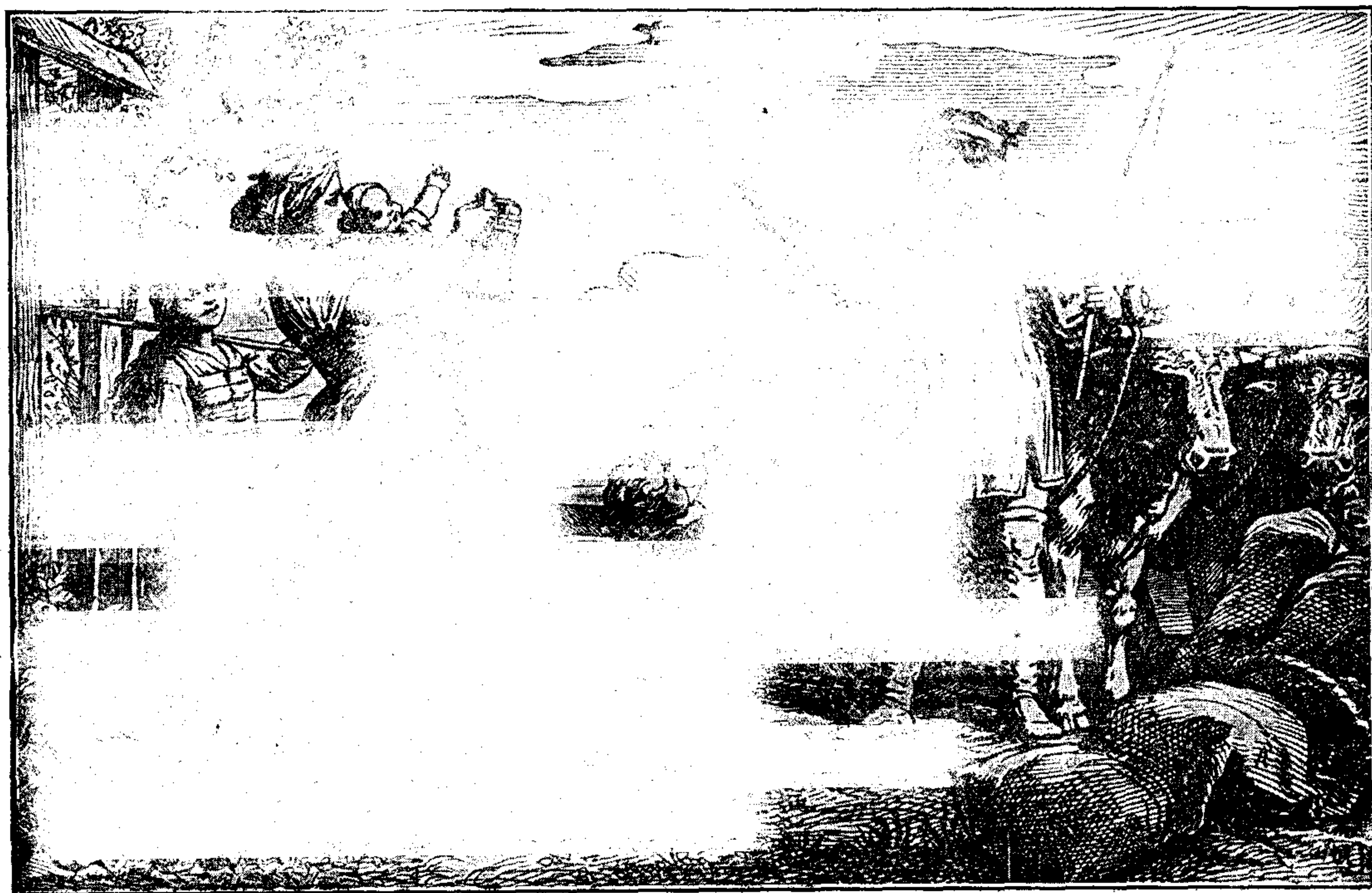

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłaš,
Stowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Prez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědny dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ćí khmana
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Serbske njeđzelske lopjeno. ↵

• Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihiczišćejetni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedpłatu 40 pj. dostacž.

22. njeđzela po šwjatej Trojizy.

1. Tim. 1, 18. 19.

Pawoł tehdom w Romje rěčeske wo waschnju woještwa. Pschetoz Romski stat běske woještki. Jako woještki wyšchski wón šwojeho Timotheja napomina, šo by tež dobre woještvo wjedł. Jeho šłowo mějmy psched woczomaj:

Wjedž dobre woještvo!

1. w ryczerškej wěrje;
2. w krutej šwědomliwosći.

1. W ryczerškej wěrje. Pola wjele šchesczijanow wobšteji šchesczijanstwo se šamuch šłowow, ale kaž khetije je nušne, prawe šchesczijanstwo wopokafacž, woni wotpadaju. W dobrych dnjach maja rjane šłowa na jazyku, ale hdyž je trjeba, w czerpjenju wutracž, potom je konž š šchesczijanškej šylnosću. Šchtóž dže ryczer wěry bucz, dyrbi šwojemu wójwodže šwěrnosć šlubicz, kaž wojat pod šhorhomju, a potom dyrbi šmužicze ša nim krocicž a niz wošlabnyč a jeho šapřecž kaž Šětr. Šchtóž wěri, dyrbi šo Šesufa džeržecž a šo nješmē piches niczo wot njeho dželicž dacž.

Čať dyrbi ryczer wěry do přědka krocicž, wobczěžnosćow šo bojecž nješmē, wjele bóle dyrbi je rad pschewinyč. Š kažkej šamozitej wěru běske Abraham š wótzneho kraja wuczahnył a š kažkej šhrobkej wěru pschwiša žohnowanje, šo budže jeho šymjo žohnowane.

A š kažkej šmužitej wěru je Pawoł jako mišionar mješ pohanow cžahnył hacž do Roma, a š kažkej šhrobkej wěru je Luther šwój škutk šapoczal!

Prawa šmužitosć pať dyrbi šo tež wopokafacž w czerpjenju. Kažki ryczer je šo Šiob, je šo Dawit w czerpjenju wopokafal! Kať je wošebje Šhryštufš we šwojim czerpjenju š wěry do lubosće šwojeho Wótza móž š pschewinjenju czerpal.

Wobrachuje-li tebi wěra abo je šłaba a šprózna, potom je šrudny wuhlad, pschetoz šapochtoł praji, šo tajžu na wěrje kóž rošlamaju — t. r. do šadwělowanja padnu. Duž wjedž dobre woještvo!

2. W krutej šwědomliwosći. Kunje wot wojaka šo kruta šwědomliwosć žada. Čži, kotšž šu nam wo woještwoje pišali, wušbēhuj, šo je šwědomliwosć šhwalba a pucha wójška. Tež wot tych, kiž ša Šhryštufšom du, šo wona žada. Tež šapochtoł šam wo šebi praji, šo ša tym šteji, šo by měl dobre šwědomnje.

A dobremu woještwu a ryczerštwu šlušča kruta šwědomliwosć. Šdyž šchesczijan pschi wšchědnym šamopruhowanju nēkaťe pschěhladanje abo njeprawo widži, potom je to prava šwědomliwosć, šo šhutnje ponižowacž, wo wodacže prošnyč a šo nowych padow hladacž.

Šschesczjene š tym dyrbi byčž kruta šwědomliwosć w šemštim powołanju. Wona pať nješmē šama štejecž, a přenje je, šo w duchownym šwoju pschšlušćnosć dopjelniš.

Šchtóž pať na šwědomliwosći wobrachowacž da, temu šo šnutštownje a šwonštownje kóž rošlama a njemóže

jako čestný muž pláčící ani pschod Bohom, ani pschod
šwětom, ale budže k hańbje.

Psched tym swarnuj naš luby Rnježe a Božo!
Hamjeń.

Na pokutnym dnju.

(1. Sam. 3, 10.)

Rnježe, rěč! Twój wotročył kłyski,
Kíž šo we wutrobje tšichi
Šswojich czežkich hrěchow dla.
Rěč! wón mjelczi, bolosć czuje,
Dusche nusu woplakuje
A šo hrěchow wusnawa.

Rěč, šo Tebi šlužić mamy,
Žiwjenje Őzi pošwjeczamy,
Š Twojej hnadu pohnućzi,
Šdyž naš Twoja šmilnosć hrěje;
Duscha šbóžny pokoj směje;
Šrěch ju wjazny njerudži.

Wabi cželna žadosć š nowa,
Njedžiwacž na Twoje šłowa,
Rěč a khostaj, šudž ty naš!
Wutorhni duschu je škaženja,
A móž Šhrysta wumóženja
Wjedž ju na njebjeski kwał!

Rěč, hdyž lubosć k Tebi mrěwa,
Šo nam duschu š nowa hrěwa
Šswjate płomjo njebjeske.
Rěč, tež, jeli dwěl naš kłóćzi,
Kšyž a horjo njebjšo mróćzi,
Daj nam prawe pošnacže.

Rnježe, rěč, hdyž hrěch naš jima,
Duch ša Twojej hnadu pschima;
Njemjelcž tehdy, wodaš nam.
Psches krej Šhrysta wucžiscženi
Šsmny my potom wobšboženi
Čašnje jow a wěčnje tam!

K. A. Fiedler.

Žarowanška rěč

pschi pohrjebje knjesa **Jana Germana Gólcza**,
fararja w Rakeczach,
w žyrlwi džeržana 19. oktobra 1916.

W Šesufowym mjenje! Hamjeń. Šdyž je šo Bohu Rnješej
žiwjenja a šmjercže špodobalo, š tuteje čašnosće nahle a njena-
džuižny do šwojeje wěčnosće wotwołacž nascheho lubeho kšeseczi-
janškeho bratra, wascheho mandželškeho, nana, bratra, pschecžela,
Jana Germana Gólcza, fararja Rakeczanskeho, dha šo hotujemy,
šchtož čašnje a šmjertne na nim bč, k wotpocžinkej Božeho luda
pschinjesč, a jeho duschu porucžamy do hnadneju Božej ručom.
Runje 14 lět je w tšichle dnjach, luba žarowaza wošada, — o
kajke wjekele hibanje džěšche tehdy psches wschitke wšny a domy
a wutrobny tuteje wošady; stari, mlóđzi, džěczi powitachu tehdy
š wjekele a w nadžiji šwojeho noweho duschowpastyrja; — a
dženša, — tež šašo hšubofe hibanje psches žyru Rakeczansku
wošadu; ale kaš šrudne a žarowanjapólne! Dženša džerži wón
šwój wonkšód š tuteje wošady a se šemšteje domišny. Nětko

psched lětom našch luby njeboh pschecžel se šwojej lubej š czežleje
šhorosče halle wotšhorjenej mandželškej čestny šlěborny kwał
šwjecžesche; tehdy šedžeshtaj wój tu š šhwalobnym wusnacžom:
Šacž dotal je tón Rnješ pomhał. A dženska! Wón spi w tutym
pošlednim kóžu a ty, luba žarowaza wudowa, pschewodžišch jeho
š nami na pošlednim pucžu!

Našchu hšubofu šrudobu, nasche džěšbracže, našchu žitwu na-
džiju, nasche proštony wobšamkšny do Božeho šłowa, do heška
Šerrnhutskeje bratrowskeje gmejny na jeho šmjertnym dnju, piša-
neho w druhich knihach Samuelowych na 24. stawje w 14. šchtucžny:
Mi je jara štyštkno; ale my čžemy do ručki teho
Rnješa padnyčž; pschetož jeho šmilnosće je
wjele. Tu je wuprajene nasche nastročenje a žarowanje, —
našch trošcht, — našch šlub.

Mi je jara štyštkno! taš rjeknje Dawit, wobdawany wot šwonk-
nych nješpschecželow, pschesčžehany wot pschecžiwnikow, w šacžucžu
šwojeje šlabosče, šwojeje winy.

Mi je jara štyštkno! Taš tež my wschitžny rjeknjemy, pohladuju
na tutón kašchčž, špominajo na nahlu šmjercž nascheho njeboh
bratra.

Luba žarowanška wošada! Šdyž zunje nalětnje róžiczi
w šymnej nožy šahinu, hdyž našymiški wšchor stare šuche hašošy
wotkama, dha je to kšód Božej štwórbny, to hinaš njemóže bncž;
hdyž lube maše džěcžatka mru, stari lubi šobupodróžnižny wotšal
čžahnu, dha našcha wutroba bnrnjež je želenjom šo do teho na-
maša. Ale hdyž nětko na bitwischčžach wonkach kčžew nascheho
luda, šhlni mužojo, šhlni mlóđzi po tškazach padaju, a hdyž tu-
tón našch pschecžel wumrjel je, kiž šhlny a štrony kaš dub psched
nami hačž do pošlednjeho čžaka štejesche, dha je to najššubšche
šatorhjenje a nastročenje wutrobny na pucžu žiwjenja a my šacžu-
jemy, kaš w špěwje wot dobreho towaršcha rěka: Wón k nohomaj
mi leži, kaš byš kruč wote mnje! O, kaš nusny bč wón hišchče
nam wschitkim! Tu wschitžny šjes wuwšacža šmy šatorhjeni, na-
štróženi, rošrudženi. Šchto paš halle šacžujesch ty, luba žarowaza
mandželška! 26 lět je wón twój šwěrnny towaršch a mandželški
byš, horjo a wjekele štaj wój nanajšwěrnnišcho mjes šobu džěličny;
hdyž pohladujesch na tutón kašchčž, na twoje džěczi, hdyž špomi-
našch na šwój dalšchi pucž, na wonhicže š lubeje Rakeczanskeje
šary a wošady, dha rjeknjesch š horžymiški šhšami: mi je jara
štyštkno! Kaš lubowazy šwěrnny nan bčšche wón wam, lubi šawo-
štajeni šynojo, wam, kotšiš dyrbicže šašo won čžahnyčž na
bitwischčžo a njemóžecže k trošchtej a k pomozny pola lubeje
macžerje wostacž, wamaš, kotraž wój lědma šrošmitaj, šchto
š lubym nanom taš šaše šhubitaj. Kaš jeho bratraš, jeho šotra
šwojeho lubeho bratra žaruja, kiž je jim domišnu a nanowny dom
šdžeržak a pschi telko šwjedženskich a šwójbnnych škladnosčžach
bratrowsžny a hospodliwje wotewriš. Kaš wjele my jeho šastojnižny
bratšja š nim pohrjebamy! Wón bčšche jedyn najššeschich, naj-
wustojnišchich šnajerjom nascheje šerbškeje rěče, nascheho šerbškeho
pišmowštwia, a kaš bčšche horliwny němški wóčžinz, taš lubowasche
šwój drohi šerbški lud š žpkej nutrnej šhlnnej wutrobu. Ty paš,
luba Rakeczanska wošada, kaš wjele šy ty š tutym twojim drohim
duschowpastyrjom šhubika! Wjekele a horjo je šwěru š tobu
džěliš. Twoje džěcžatka je tudy wuššchčžik, twoje přeniczi tu
šonfirmirowak, twoje mandželštwia tu požohnowak. Pschi twojich
šwjedženjach bč wjekeleški š wjekeleški, pschi twojich, pschi našchich
šhorosčžach je klecžak, pschi rowach twojich lubych š tobu płakak.
Kaš hušto je na tutej klěžny Bože šłowo šwěru přědowak, kaš
hušto — pošledni kóčž šańdženu njedželu — tudy Bože wotkasa-
nje wudžělowak. Šchto móže wupowjedacž, šchto je w tutym
czežkim wójniškim čžaku ša druhich pišak, wobštarak, džěšak, kaš
wjele je pošhlnik a trošchtowak. Šaj, nam, wschitkim je jara

stytčno. Hdyž tajki šwěrnny pscheczel nař wopuschczi, hdyž tajke męstno prósne budže, tajki rt němny, tajka wutroba w šmjerczi cziha, dha je nam, jako bychmy psched cžěmnej hłubinu stejo šwojei ruzy podarmo do prósneho wupschestřeli, a my spěwamy je starym łódźniškim spěwom:

Rař psched našchim woblicžom
Njebja hwěšdy jańdu!
Hdyže dha i našchim cžołmitom
Wjebka męra nańdu?

Nam je jara stytčno. Ale, džakowano Bohu, my dale spěwamy:

Pomoz wscha je Rnjelowa,
Wón je našcha šernicžka.
Šhryšt Šhrie,
Na morju pschi nař stej!

My čžemy do ruki teho Rnjela padnyč! To je Dawitowe wufnacže, napominanje, šylnošč, pomoz, troščt. A kaž sa njeho, tař tež sa nař! Rař twjerde, šymne, šurowe, škóščepołne šu ruki cžłowjekow! Nařch lud je to našhonicž dhrbjař, šchtó wě, kař jara, a jo džeń a bóle našhoni w cžěžkim, šrudnym wójnškim cžařu. Ach, a kař šłabe šu našche a našchich najlěpschich pscheczelow ruki; to pšnawamy w nusy a šhorosczi, to widžimy tu psched woczomaj Raž Dawit, tež my nočžemy do cžłowjekow rukow padnyč! Šena ruka je, ta pomha pschecžimo wschitkim njepschecželam, we wschej nusy a šłabosczi, na šamotnych pucžach, w cžěmnej nožy, w šmjertnej hodžinje. Wótžowška ruka, Šesuhowa ruka je móžna a šylna, šwěrna a miša, wona móže a čže wschudžom a pschezo tym pomhacž, kotřiž do njeye padnu. Wona młode rapaki šejwuje a trawu na polu wodžewa, wona tež wař lubnych šawostajenych wostajicž a wopuschcžicž njemóže!

Hdyž podšunje šo šłaba noha,
Hdyž šchtricžka štoro šahašnje,
Hdyž w cžěmnyh šhubi šo wscha droha, —
Wóh móžny, šmilny, šwěrnny je.
Ty, Wótcže, njewopuschcžišch ženje
Te džęczi, kotrež i nóžnej' cžmy
Čže prošcha w Šesuhowym mjenje,
Še šryjesh, wodžišch wótžowšy! —

Do tuteje wótžowškeje ruki porucžamy našcheho droheho njeboh bratra a pschecžela, jeho cžěko, jeho duschu, jeho wonkhóbd tu, jeho nutskhóbd tam. Šchtož my jemu wurunacž a šo džakowacž njemóžemy, to, Wótcže, šapłacž jemu hnadnje ty! Šchtož my wotprošnyč njemóžemy, wodaj, pschitřymaj šmilnje, Wótcže, ty!

Do tuteje ruki padńcže wy, porucžcže wy šo, lubi šawostajeni, prawje w šmyšlenju a po napominanju našcheho lubeho njeboh nana, kiž je šo a wař wschitkich tař husto tudy do Božeju rukow porucžak. Wšmimny wschitžy we šwjatej cžišchinje tu i Božeje ruki našche wulke žarowanie, položmy a šładžmy jo šařo do Božeje ruki. A tež w tutej hodžinje, a tež pschi tutym męstnje porucžamy našch lud a kraj a šhěžorstwo a wójško do rukow teho, kiž tu na Božej martrje šwojei šwjatej ruzy wupschestře, šo by nař a žyly šwět je wscheho škeho wutorhnyř a njęř do Božeju rukow, kiž nař w žiwjenju a wumřecžu troščtuje: Šłaj, do rukow šym ja tebe šapřak, ty šy mój. Ničtó njebudže wař i mojeje ruki wutorhnyč! —

Wšchetož jeho šmilnoščje je wjele. To je pošlednje šłowo našcheho rošpominanja. Šaj, Rnjeloweje šmilnoščje je wjele; wjazy hacž možy a leřnoščje našchich njepscheczelow, wona je wjetřcha hacž wschón našch styř a štrach, hacž šwět a cžař. Duž cžělajmy ř šmilnej wutrobje našcheho Boha. Tař wulka kaž Boža wutroba je Boža šmilnošč, wona traje wot jeneho naroda ř druhemu pschi tyč, kotřiž šo jeho boja a jeho šlub wobarnuja.

Šaj, bratsja a šotry, pschi tyč, kotřiž šo jeho boja a jeho šlub wobarnuja! Šsmny my tajžy? Tajke džakne džęczi, tajžy šwěrnny šastojnižy, tajžy šhrobli wojowarjo? O tele našymške wichořy, o tele wulke mřęcže wonkach na bitwiščyczach, o tele džęnšnišche šmjertne šwonny wysche našchich hłowow, o tónle šažny wotewřeny row tam wonkach psched durjemi, — kařke napominanja: Wóž šo Boha, džerž jeho šlub! — kařke praščenja: Šsy ty šwěrnny wotrocž, šwěrna džowka? A hdyha tele šwonny šwonja tebi a mi? O pytajmy šwój wucžel a wufhowanje jeno w šylnymaj rukomaj, w šmilnej wutrobje našcheho Boha a Rnjela. Šhodžmy šwoje pucže we wjebelu a šrudobje, jenicžy wjedženi wot Rnjeloweju rukow a po jeho šłowje a woli, w jeho towarštwje a hnadže, w nadžiji na jeho šmilnošč. To je šhodženje we šwětle, tež w cžěmnyh dole, to je dopřědka-pschidženje a domhicže, hdyž nař pošbėhuje a wjedže a njęře Boža šylna šmilna wótžowška ruka: a to budže škóncžnje dopjelńenje našcheho šdychńeńcžka:

O hłubokošč, kiž wschitke škóščje
Pšches Šhryšta šmjercž je pošřjeka!
Ša potaju šo do šmilnoščje,
Dha mje tu ničžo njetama.
Ša špuschčžam šo na Šhryštusa,
O luta šmilna dobrota!

Šamjeń.

Farař Kh. J. Wařař w Njeswaćidle.

Sserbaj

abo

Šchtož šhpařch, to mjeleřch.

Powjedańcžto ša Šserbow
wot
dra. Šfula.

(Pofracžowanie.)

3. šlaw.

„Špěwy šwjeřeluja,
Čžežu polóža.“

Šako bęřchtaj na druge ranje štanškoy, Šan ř Šuriej džęřche: „Dha tu Bohu džakowano šmój w tym wulkim wufhowalnym męřcže naju žadanja, šmój w tej krajiny, hdyž je hižom wjele Šserbow šwój šhlěb pytařo, — šmój w štronje, hdyž w něhduschich cžařach tež Šserbjo bhđla, šo plódnego kraja wjebelo, hdyž pař nětko naju macžerna řęcž ša zusu płacž.“

„Ale kař dha nětko šwoju wěž šapocžnjemoj?“ woprašcha šo Šurij.

„To je lohřo prařicž“, wotmolwi Šan. „Najřředny šo tudy w męřcže wobhonomoj, hacž njebny něhdže šłuzbicžka ša naju byřa; wschař wěmoj, hdyže mamoj šo w tajkich naležnoščyczach prařhecž. Njetřjehi-li šo namaj jow, dha potom po wřach pošdžemoj; tam budža nětko nalęto tola wěřcže cželadnikow třjebacž.“

„Wóh dař“, řjehny Šurij, „šo by šo namaj štoro něřchto třjehiko!“

Nařchej pachokaj žyly džęń po męřcže tam a jow šhodžęřchtaj; ale šłuzbicžku njemóžęřchtaj žanu namafacž.

Šeneho wot njegu čžyčhu druhdy ša pošłuzniřa ššowacž; wonaj pař jedny wot drugeho nočžyřchtaj, a žadny myřle njemęřęřche, šo přjedy woprawdže pschitajicž, hacž by druhi wjedžal, šo móže w jeho blisřosczi wostacž. Dofelž pař šo jimaj potajkim w męřcže njecžinjęřche, dha na druhi džęń na wřy won džęřchtaj. Š wjebelnej wutrobu šo na pucž podařchtaj, dofelž bęřchtaj hižom domach teje myřle byřoy, pola bur ow ša Dřjędžanami špyřacž.

„W měsce nicžo njebu, mój bratsko!“ San duzy prajesche; „ale nicžo wo to! Mój kmój na wšy rodzenaj a duž drje tež na wješ flushamoj. Sčto wě, hač by so namaj we wyškotich kžěžach na dołho lubiko. To reła, hdy bych tam schifowaneju brunaczkow mēl a jimaj došč wowsa dawacz mohł, dha wschaf by so čžiniko. Tež na jēsneju čžornaczkow mje njeby mjerjało, hdy bych mohł so se kwojim knjesom druhdy pschekofšacz.“

„Gaj wschaf haj!“ džesche Surij kměstajo; „ale hđžež njeje, tam njebjerjesch, a sčtož nimašch, to njejesch! S najmjeišcha w Kutezach tak čžinja!“

„Mó“, pschistaji San, „budže i namaj kaž budže: nělaf tola budže; a čžzemoj hčž spofojom!“

Wucž nascheju pachowom najprjedy na stronu Plawnskich žłobinow (Plauenscher Grund) wjedžishe. Jako bēschtaj na tu wyschinu Drježdžanam i wječžoru dočrocžikoj a so wobhladnyłoj, widžischtaj žpke město psched sobu ležo.

„Kaf so to město roščžahuje“, rjekny San, „dołhe, schērofe, wulke, wultotne! Kaf čžesčedostojne so tam te schēre žyrkwje wušbēhuja! Kaf lubojna je ta krajina i winizami — na lēwizu a na prawizu! Kaf hordže tam sady te hory wustupuja, njesachodne kwēdki starodawnych čžafow! Kaf je wschitko mot flōnza pojašnjene, wōčžkej wjekele, wutrobje radoščž! O kražny — wopravdže kražny napohlad!“

„Gaj“, džesche Surij, „kražna, pschekražna je Boža stwōrba, a wulke w njej su skutki čžłowškich rukow! O mohł ja tudy wschēdnje posastacz a kwoju wutrobu tak lubojnje wofschewicz kaž dženkbal!“

Jako bēschtaj so nahladałoj, wobrocžischtaj so a stupaschtaj dale i Plawnskim žłobinam. A hlaj, bōrny so hlubina psched nimaj wotewrjesche, wobhrodžena wot horow a sčakow, pschēčehnjena wot flēbrojteje rēčžki a wupyschena i młōdnoselenymi sčtomami.

„Nicžo tajle“, prajesche San, „hiščeže nješkmoj widžakoj! Wubjerne je, wubjerne! Wōjmoj pak nětko dele do nižiny.“

Hdyž pak bēschtaj dele doščłoj, se spodžiwaniom na te sčakate hory pohladowaschtaj, na kotrchž prjedy stejeschtaj.

„To wocži čžini!“ rjekny Surij. „Na prawizu — na lēwizu — wschudže wyškoti brjoh a kamjeń! Spodžiwona stwōrba, kaf wschelata so nam pokasujesch! Kaf mały je čžłowjek pornjo waschej wyškotej kražnosčž, wny hory! a tola kaf wulki, dofelž móže wōsnacz, šaczucž a roščbudžicž twoju rjanosčž a wofebnosčž, o pschiroda!“

„Gaj“, doda San, „čžłowjek je knjes nade wschitkim; a hdyž i wotewrjenej wutrobu a njepomucženym wōčžkom pohladuje, pije radoščž se wschitkeho, njech je wulke abo małe, — i njebjeskich hwēšdom, i wyškotich sčtomatnych horow a nahłnych sčakow, i kēčžka, i kēčžicžka, i trawicžki! — Kaf so wjekele, so km tu tu stronu wobhladał! ... Sčłoda, sčłoda, so Sserbjo wiažny tudy njebydla kaž něhdy! Kaf je so jim tu spodobacz dyrbjało!“

Naschej pachowaj dale dojadny krocžeschtaj we žłobinach. Wschudže so jimaj wulžyschne lubjesche. Napoščledku pak so i nižinow na lēwizu won podaschtaj, so byschtaj so po wšach wo flūžbu wobhonyakoj.

Na jenej hōrny móžeschtaj někotre wšny pschewidžecž.

Wšny so jimaj jara dušchne šdachu, dofelž bēchu nimale wschudže murjowane bēke kžēžki a žpkelowane tjechi. Jimaj bēsche, kaž byschtaj městka psched sobu widžikoj, a nježadastaj kebi dale nicžo, hačž něhđže wola bohateho bura wostacz mōž.

„Tam by so namaj lubiko, njewērno, Santo? Santo?“ wopraska so Surij a doda: „Hdy by so namaj tam něščo trjehiko!“

„To je“, San wotmolwi, „tež moja wyšklicžka. Mi so šda, so budže so namoj w tajtej wšny lēpje spodobacz, hačž mjes čžēšny mi murjemi městow.“

San a Surij žaneje prōžny njelutowaschtaj, i dwora do dwora kžodžo a se wšny do wšny. Wschudže so sa flūžbami napraschowsaschtaj, ale nihđže so čžinicz nochžysche. Wschudže rēlasche — pak: „Hdy byschtaj někotre dny prjedy pschisčłoj“; — pak:

„Wōj staj hiščeže flabaj sa naš“; — pak: „Wobeju trjebacz njemōžemy.“ Tež tak so njecžinjesche, so budžischtaj wobaj w tej samej wšny wostakoj, jedyn pola teho bura, druhj pola druheho.

Tak pntajo bēschtaj někotre dny pschēbēhakołoj a wjele schifowaných wšow wobhladałoj. Kžēže bēchu nowe a lubošne, pola so wschudže plōdne šdachu, kufi so selenjachu, a krajina so we wyschinach a nižinach pschemēnjesche. Kžodženje pak so jimaj pocža wostudžicž.

Wōk mjeršaty Surij jedyn wječžor i Sanej rjekny: „To mohł pschēzo němški špēwacz! ... Sčto mēnišch, bratsje? Njewērno, namaj so prawje špēschnje čžini?! Hđže dha težto to šbože kēdži, kotrež ty namaj wēščežesche?! Ty myšlesche, so so w knježim wosu sa nim wjesemoj; mi pak so šda, so je namaj popoščkarowalo a potom na knježim wosu wujēlo. Sčto wě, hđže tōn kucžik je, hđžež nětko kēdži, a sčto wě, na koho čžaka?!“

„Budž dobreje myšle, bratsko!“ džesche San. „Sčto dha je šhubjene? Mój kmój so po kraju roščladowawoj, a namafacz pschēzo hiščeže móžemoj, sčtož kebi žadamoj. ... Šaspēwajmoj kebi něščo, so wobužny šandul!“

So tych flowach šanješe:

»Chžyk je knjes hōlcžik wjedžicžki,

Gaj domdžderaj,

Gaj domdžderaj,

Kaf w žužym kraju je« atd.

Surij popomhowasče a po doščōnčenju teje pēšnicžki prajesche: „Chžzemoj-li špēwacz a so poščmjecž, dha kebi tu šanješmoj:

»Sady nascheje pježny kuntworki hraja,

Kuntworki hraja,

Čžerwjene selene kufnicžki maja« atd.“

Jako bēschtaj dospēwakołoj, Surij prajesche: „Santo, mi je lēpje wotočo wutrobny! Wobhladał so do staranja! Budže kaž budže.“

(Pšchichodnje dale.)

Sserbske strowjenje.

To šerbske „pomhaj Bōh“ mi je
Sčaz wyschi škoteho,
Wēšch pilnym sčto tež wažnišche,
Šacz pomoz Wjeršchneho?

A naspjete „wjeršchpomajny“
Čžesčž runu šaščuži,
S tym šašo pscheje strowjenty
Tež pomoz wjeršchnu čži.

„Pšchindž Bōh“ tež lube strowjenje
Sso šnaje po kraju,
Hđžež pšchindže Bōh, tam i šbožu dže,
Mēr jeho do domu.

Duž Božo flūšch, pak „daj to Bōh“
Sserb na to wotmolwja,
A je był w Božim domje sčto,
Wšcho strowi kemscherja.

A i „Božoh“ flowa — wotemšchi“,
Duž reła, „witaježe!“
„Wjeršchpomajny“ so wotmolwi
A i tym so džafuje.

Sso witamy a strowimy
Kaf pschistoj a čžaf da,
Tež Kžrysta wēčžnje kžwalimy —
To čžesčž je Sserbowštwaj!

H. Z.